

là tôi chắc chắn rằng tôi đang đứng trước các anh chị em tại bục giảng này và các anh chị em ngồi trước mặt tôi trong đại hội này.

Hãy mạnh dạn lên. Hãy sống theo phúc âm một cách trung tín cho dù những người xung quanh các anh chị em không hề sống theo phúc âm. Hãy bảo vệ niềm tin của các anh chị em với cử chỉ lễ độ và lòng trắc ẩn, nhưng phải bảo vệ niềm tin này. Một lịch sử lâu dài về các tiếng nói đầy soi dẫn, kể cả những tiếng nói các anh chị em sẽ nghe trong đại hội này, và tiếng nói mà các anh chị em vừa nghe chính là của Chủ Tịch Thomas S. Monson, chỉ cho các anh chị em hướng tới con đường làm môn đồ Ky Tô giáo. Đó là một con đường chật và hẹp mà không có vĩ độ rõ ràng vào một thời điểm nào đó, nhưng có thể đi được một cách phần khởi và thành công, “với một sự trì chí trong Đấng Ky Tô, với một niềm hy vọng hết sức sáng lạn, và với tình yêu thương Thượng Đế và mọi người.”¹⁹ Khi can đảm theo đuổi một phương hướng như vậy, các anh chị em sẽ rèn luyện đức tin không thể lay chuyển, sẽ tìm thấy sự an toàn chống lại những ngọn gió độc đang thổi tới, ngay cả trong cơn lốc, và sẽ cảm nhận sức mạnh như đá của Đấng Cứu Chuộc của chúng ta, mà nếu xây dựng vai trò môn đồ tận tụy của mình trên đó, thì các anh chị em *không thể* sa ngã.²⁰ Trong tôn danh của Chúa Giê Su Ky Tô, A Men. ■

GHI CHÚ

1. Gia Cóp 1:8.
2. 1 Nê Phi 19:9.
3. 1 Cô Rinh Tô 12:31; Ê The 12:11.
4. Hê Bơ Rơ 11:32-38.
5. Ma Thi Ô 23:37-38.
6. Xuất Ê Díp Tô Ký 3:8.
7. Xin xem Xuất Ê Díp Tô Ký 20:3-17.
8. 2 Sứ Ký 18:7.
9. Mô Si A 13:4.
10. Ê Sai 30:9-11.
11. Xin xem Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* (1978), 15-16.
12. Xin xem Ma Thi Ô 5:29-30.
13. Ma Thi Ô 10:34.
14. Mác 5:17.
15. Xin xem Ma Thi Ô 9:34.
16. Giảng 15:12.
17. Giảng 14:15.
18. Ma Thi Ô 5:19; sự nhấn mạnh được thêm vào.
19. 2 Nê Phi 31:20.
20. Xin xem Hê La Man 5:12.

Bài của Anh Cả Ronald A. Rasband

Thuộc Chủ Tịch Đoàn Nhóm Túc Số Thầy Bảy Mươi

Gánh Nặng Hân Hoan để Làm Môn Đồ

Việc tán trợ các vị lãnh đạo của chúng ta là một đặc ân, kèm theo một trách nhiệm cá nhân để chia sẻ gánh nặng của họ và trở thành môn đồ của Chúa.

Vào ngày 20 tháng Năm năm ngoái, một cơn lốc xoáy khổng lồ giáng xuống các vùng ngoại ô của thành phố Oklahoma City, ở trung tâm nước Mỹ, tàn phá một khu vực rộng hơn một dặm (1,6 kilômét) và dài 17 dặm (27 kilômét). Cơn bão lớn này, trong đó có một số cơn lốc xoáy dữ dội đầy sức tàn phá, đã làm thay đổi cảnh vật và cuộc sống của những người ở trong khu vực đó.

Chỉ một tuần sau khi cơn bão lớn đó giáng xuống, tôi được chỉ định đến thăm khu vực nơi có nhà cửa và đồ đạc còn vương vãi trong khu xóm đã bị san bằng và tàn phá.

Trước khi đi, tôi đã nói chuyện với vị tiên tri yêu dấu của chúng ta, Chủ Tịch Thomas S. Monson, là người thích làm những công việc như vậy cho Chúa. Với lòng kính trọng không những đối với chức vụ mà còn đối với lòng nhân từ của ông, tôi hỏi: “Chủ tịch muốn tôi làm gì? Chủ tịch muốn tôi nói gì?”

Ông dịu dàng nắm lấy tay tôi, như ông sẽ làm với mỗi một nạn nhân và mỗi một người giúp đỡ trong cảnh tàn phá nếu ông có mặt ở đó, rồi nói:

“Trước hết, hãy nói cho họ biết là tôi yêu thương họ.

“Thứ hai, hãy nói cho họ biết là tôi đang cầu nguyện cho họ.

“Thứ ba, xin hãy cảm ơn tất cả những người đang giúp đỡ.”

Là thành viên trong Chủ Tịch Đoàn Nhóm Túc Số Thầy Bảy Mươi, tôi đã có thể cảm thấy tầm quan trọng của trách nhiệm này trong những lời của Chúa phán cùng Môi Se:

“Hãy nhóm hiệp cho ta bảy mươi người trong bực trưởng lão Y Sơ Ra Ên, tức là những kẻ người biết là trưởng lão và cai quản dân sự; . . .

“Đoạn, ta sẽ ngự xuống, nói chuyện tại đó với người; ta sẽ lấy Thần cảm người mà ban cho những người đó, để họ chịu gánh nặng về dân sự với người, và người không phải gánh một mình.”¹

Đó là những lời từ thời xưa, nhưng cách thức của Chúa đã không thay đổi.

Hiện nay trong Giáo Hội, Chúa đã kêu gọi 317 Thầy Bảy Mươi, phục vụ trong 8 nhóm túc số, để phụ giúp Mười Hai Vị Sứ Đồ trong việc mang gánh nặng đã được đặt trên Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn. Cũng như Các Anh Em đồng là Thẩm Quyền Trung Ương, tôi rất vui được cảm thấy trách nhiệm đó trong thâm tâm. Tuy nhiên,

chúng tôi không phải là những người duy nhất phụ giúp trong công việc vinh quang này. Là các tín hữu của Giáo Hội toàn cầu, chúng ta đều có cơ hội tuyệt vời để ban phước cho cuộc sống của những người khác.

Tôi đã học được từ vị tiên tri yêu dấu của chúng ta điều mà những người chịu ảnh hưởng của cơn bão đều cần—là tình yêu thương, lời cầu nguyện, và sự biết ơn về các bàn tay giúp đỡ.

Buổi trưa hôm nay mỗi người chúng ta sẽ giơ tay phải lên thành hình góc vuông và tán trợ **Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn và Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đồ** với tư cách là các vị tiên tri, tiên kiến và mặc khải của Giáo Hội Các Thánh Hữu Ngày Sau của Chúa Giê Su Kỵ Tô. Đây không phải chỉ là một hình thức, cũng không phải được dành cho những người được kêu gọi để phục vụ với tư cách là các chức sắc trung ương của Giáo Hội. Việc tán trợ các vị lãnh đạo của chúng ta là một đặc ân, kèm theo một trách nhiệm cá nhân để chia sẻ gánh nặng của họ và trở thành môn đồ của Chúa Giê Su Kỵ Tô.

Chủ Tịch Monson đã nói:

“Chúng ta sống ở giữa những người đang cần chú ý, lời lẽ khích lệ, hỗ trợ, an ủi và lòng nhân từ của chúng ta—cho dù họ là những người

trong gia đình, bạn bè, người quen hay người lạ. Chúng ta đều ở trong tay Chúa nơi đây trên thế gian, với lệnh truyền phải phục vụ và nâng đỡ các con cái của Ngài. Ngài trông cậy vào mỗi người chúng ta. . . .

“ . . . Hễ các ngươi đã làm việc đó cho một người trong những người rất hèn mọn này . . . , ấy là đã làm cho chính mình ta vậy’ [Ma Thi Ơ 25:40].”²

Chúng ta sẽ đáp ứng với tình yêu thương khi có cơ hội trước mắt chúng ta để đi thăm, gọi điện thoại, viết thư, hoặc dành ra một ngày để đáp ứng nhu cầu của người khác không? Hoặc chúng ta sẽ giống như người thanh niên đã khẳng định là sẽ tuân theo tất cả các giáo lệnh của Thượng Đế:

“Người trẻ đó thưa rằng: Tôi đã giữ đủ các điều này; còn thiếu chi cho tôi nữa?

“Đức Chúa Giê Su phán rằng: Nếu ngươi muốn được trọn vẹn, hãy đi bán hết gia tài mà bố thí cho kẻ nghèo nàn, thì ngươi sẽ có của quý ở trên trời; rồi hãy đến mà theo ta.”³

Người thanh niên được kêu gọi với một sự phục vụ lớn hơn bên cạnh Chúa để làm công việc của vương quốc của Thượng Đế trên thế gian, nhưng chàng đã bỏ đi, “vì chàng có của cải nhiều lắm.”⁴

Còn của cải vật chất của chúng ta thì sao? Chúng ta có thể thấy một cơn lốc xoáy có thể làm gì với của cải vật chất của mình chỉ trong vài phút. Là điều rất quan trọng đối với mỗi người chúng ta để cố gắng phải chứa của cải thuộc linh ở trên trời—bằng cách sử dụng thời giờ, tài năng, và quyền tự quyết của chúng ta để phục vụ Thượng Đế.

Chúa Giê Su Kỵ Tô tiếp tục đưa ra sự kêu gọi “Hãy đến mà theo ta.”⁵ Ngài đi khắp quê hương với các tín đồ của Ngài trong một cách vị tha. Ngài tiếp tục bước đi với chúng ta, đứng bên cạnh chúng ta, và dẫn dắt chúng ta. Việc noi theo tấm gương hoàn hảo của Ngài là nhận biết và vinh danh Đấng Cứu Rỗi, là Đấng đã mang tất cả các gánh nặng của chúng ta qua Sự Chuộc Tội thiêng liêng và cứu rỗi của Ngài, hành động phục vụ tội bạc. Điều Ngài đòi hỏi nơi mỗi người chúng ta là chúng ta có thể và sẵn lòng mang lấy “gánh nặng” hân hoan để làm môn đồ.

Trong khi ở Oklahoma, tôi đã có cơ hội gặp gỡ một vài gia đình đã bị cơn bão tàn phá. Trong khi hỏi thăm gia đình Sorrels, tôi đặc biệt xúc động bởi kinh nghiệm của con gái của họ là Tori, lúc đó là một học sinh lớp năm

tại trường Tiểu Học Plaza Towers. Em ấy và mẹ em hiện có mặt ở đây với chúng ta hôm nay.

Tori và một ít bạn bè của em tùm tụp với nhau trong nhà vệ sinh để làm nơi trú ẩn trong khi cơn lốc xoáy tàn phá ngôi trường. Hãy lắng nghe khi tôi đọc lời tường thuật của chính Tori vào ngày hôm đó:

“Tôi nghe một cái gì đó chạm vào nóc nhà. Tôi nghĩ rằng đó chỉ là mưa đá. Tiếng động càng lúc càng to hơn. Tôi cầu nguyện rằng Cha Thiên Thượng sẽ bảo vệ tất cả chúng tôi và giữ cho chúng tôi được an toàn. Đột nhiên chúng tôi nghe một tiếng động to như tiếng máy hút bụi, và nóc nhà biến mất ngay trên đầu của chúng tôi. Gió mạnh và các mảnh vụn bay xung quanh và trúng vào khắp người tôi. Trời bên ngoài tối hơn và bầu trời trông giống như màu đen, nhưng không phải vậy—vì đó là bên trong cơn lốc xoáy. Tôi chỉ nhắm mắt lại hy vọng và cầu nguyện rằng điều đó sẽ sớm chấm dứt.

“Đột nhiên cảnh vật yên tĩnh trở lại.

“Khi mở mắt ra, tôi thấy ở ngay trước mắt tôi là một tấm bảng hiệu dừng lại! Nó gần như chạm vào mũi của tôi.”⁶

Tori, mẹ của em, và ba anh chị em của em, và rất đông bạn bè cũng đang ở trong trường với em, đều sống sót qua cơn cơn lốc xoáy một cách kỳ diệu; bảy người bạn học của họ đã không sống sót.

Cuối tuần đó các anh em chức tư tế ban nhiều phước lành cho các tín hữu đang gặp nạn trong cơn bão. Tôi đã khiêm nhường ban cho Tori một phước lành. Khi tôi đặt tay lên đầu em, một câu thánh thư ưa thích đến với tâm trí tôi: “Ta sẽ đi trước mặt các ngươi. Ta sẽ ở bên tay mặt các ngươi và ở bên trái các ngươi, và Thánh Linh của ta sẽ ở trong trái tim các ngươi, và các thiên sứ của ta sẽ vây quanh các ngươi để nâng đỡ các ngươi.”⁷

Tôi khuyên Tori nên ghi nhớ cái ngày mà một tay đỡ của Chúa đặt tay lên đầu của em và tuyên bố rằng em đã được các thiên thần bảo vệ trong cơn bão.

Việc tìm đến giải cứu nhau, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, là một mức độ

yêu thương vĩnh cửu. Đây là sự phục vụ tôi đã chứng kiến ở Oklahoma vào tuần đó.

Thường thường, chúng ta được ban cho cơ hội để giúp đỡ người khác trong lúc hoạn nạn. Là tín hữu của Giáo Hội, mỗi chúng ta có trách nhiệm thiêng liêng “sẵn lòng mang gánh nặng lẫn cho nhau để cho gánh nặng ấy được nhẹ nhàng,”⁸ “sẵn sàng than khóc với những ai than khóc,”⁹ và “nâng đỡ những bàn tay rũ rượi, và làm vững mạnh những đầu gối suy nhược.”¹⁰

Thưa các anh chị em, Chúa biết ơn biết bao mỗi một người trong các anh chị em, về vô số giờ và hành động phục vụ, dù lớn hay nhỏ, mà các anh chị em đã ban phát một cách rất rộng rãi và tử tế mỗi ngày.

Vua Bên Gia Min đã dạy trong Sách Mặc Môn: “Khi mình phục vụ đồng bào mình, thì tức là mình phục vụ Thượng Đế của mình vậy.”¹¹

Việc tập trung vào sự phục vụ các anh chị em của mình có thể hướng dẫn chúng ta để đưa ra những quyết định thiêng liêng trong cuộc sống hàng ngày và chuẩn bị cho chúng ta để quý trọng và yêu mến điều Chúa yêu thương. Khi làm như vậy, chúng ta làm chứng bằng chính cuộc sống của

mình rằng chúng ta là các môn đồ của Ngài. Khi tham gia vào công việc của Ngài, chúng ta cảm nhận được Thánh Linh của Ngài ở với chúng ta. Chúng ta tăng trưởng trong chứng ngôn, đức tin, sự tin cậy và tình yêu thương.

Tôi biết rằng Đấng Cứu Chuộc của tôi hằng sống, chính là Chúa Giê Su Ky Tô; và rằng Ngài phán bảo với vị tiên tri và qua vị tiên tri của Ngài, Chủ Tịch Thomas S. Monson thân mến, trong thời kỳ này của chúng ta.

Cầu xin cho chúng ta đều có thể tìm thấy niềm vui đến từ sự phục vụ thiêng liêng của việc mang gánh nặng lẫn cho nhau, cho dù đó là những gánh nặng giản dị và nhỏ bé, là lời cầu nguyện của tôi trong danh của Chúa Giê Su Ky Tô, A Men. ■

GHI CHÚ

1. Dân Số Ký 11:16–17.
2. Thomas S. Monson, “Hôm Nay, Tôi Đã Làm Được Gì cho Người Khác?” *Liahona*, tháng Mười Một năm 2009, 86, 87.
3. Ma Thi Ơ 19:20–21.
4. Ma Thi Ơ 19:22.
5. Ma Thi Ơ 19:21.
6. Kinh nghiệm của Victoria (Tori) Sorrels, được kể lại vào ngày 16 tháng Giêng năm 2014.
7. Giáo Lý và Giao Ước 84:88.
8. Mô Si A 18:8.
9. Mô Si A 18:9.
10. Giáo Lý và Giao Ước 81:5.
11. Mô Si A 2:17.

